

KÍNH SỢ THIÊN CHÚA LÀ TRƯỜNG DẠY KHÔN NGOAN

... Câu chuyện do một phụ nữ Công Giáo tên Simone kể lại, xảy ra năm 1949 tại Pháp, vào thời kỳ sau đệ nhị thế chiến 1939-1945. Lúc đó bà Simone 13 tuổi.

Vào một buổi chiều, chiếc xe cứu thương của thị xã ngừng trước cửa nhà chúng tôi. Hai người đàn ông bước vào nhà và đặt mẹ tôi trên chiếc băng ca rồi khiêng ra. Mẹ tôi lặng lẽ vẫy tay chào chúng tôi khi chiếc băng ca được đưa xuống các bậc cấp trước nhà rồi ra đường. Cánh cửa ra vào đóng lại. Chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau, 6 anh chị em bỗng cảm thấy bơ vơ như đàn gà con mất mẹ. Căn nhà nghèo nàn trống vắng càng trở nên trống vắng hơn khi mẹ bỗng nhiên bỏ chúng tôi ra đi.

Ngôi nhà của chúng tôi chỉ gồm một căn phòng duy nhất với một cửa lớn ra vào và hai cửa sổ nhỏ.

Cạnh một bức tường, kê chiếc giường tầng trải rơm. Bốn đứa con gái nằm dưới còn hai thằng con trai nằm tầng trên. Phía tường bên kia kê chiếc giường trệt dành cho mẹ tôi. Còn lại phía tường thứ ba kê chiếc bàn cũ kỹ, gồm hai chiếc ghế dài dành cho 6 đứa chúng tôi và đầu bàn có chiếc đầu nhỏ dành cho mẹ chúng tôi. Vật trang trí duy nhất trong nhà và cũng là vật thờ kính duy nhất của gia đình chúng tôi lúc đó là Tràng Chuối Mân Côi thật lớn treo trên tường. Đây là món quà của một gia đình Công Giáo khác cũng nghèo như chúng tôi, trao tặng mẹ tôi, sau khi thân phụ chúng tôi qua đời. Mẹ tôi đóng đinh và treo Tràng Chuối có hột to lớn bằng gỗ lên tường.

Mỗi buổi tối, chúng tôi đọc chung một kinh Lạy Cha và 10 kinh Kính Mừng trước khi lên giường ngủ. Trước khi bắt đầu đọc kinh, mẹ tôi trân trọng lấy Tràng Chuối xuống, rồi ngồi trên chiếc ghế đầu và bắt đầu xướng kinh. Đây là dịp chúng tôi cùng cười ra nước mắt hoặc mấy đứa nhỏ la ó khóc lóc dành nhau, vì đứa nào cũng muốn mân mê trong tay những hột chuỗi thật lớn bằng gỗ.

Nhưng buổi chiều hôm đó, sau khi mẹ tôi đã ra đi rồi, chúng tôi bỗng nhìn nhau im lặng. Chúng tôi chạy ra đồng hái hoa về trang hoàng Tràng Chuối Mân Côi treo trên tường, vì lúc đó là tháng 5, tháng dâng kính Đức Mẹ MARIA. Xong đâu đó chúng tôi chuẩn bị chỗ ngủ cho ban đêm. Rồi chúng tôi rửa mặt rửa chân cho sạch sẽ, vì thường chúng tôi chạy chơi cả ngày bằng chân không.

Cuối cùng chúng tôi quyết định là trong thời gian vắng mẹ, mỗi đứa sẽ thay phiên nhau cầm Tràng Chuối và xướng kinh thay mẹ. Chúng tôi hạ nhỏ tim đèn dầu xuống và thay vì ngồi trên ghế băng như mọi khi, chúng tôi cùng quỳ gối đọc kinh. Và thay vì chỉ lần một chục hạt, chúng tôi lại lần trọn Chuối Mân Côi 50, nghĩa là 5 lần kinh Lạy Cha và 50 lần kinh Kính Mừng.

Ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn dầu cho phép tôi vừa đọc kinh vừa khóc mà không bị ai để ý. Lần hạt xong chúng tôi lại bắt đầu hát các bài thánh ca mà chúng tôi thuộc. Mấy người hàng xóm bảo nhau:

- Chắc là mẹ chúng nó không bao giờ trở lại nữa!

Nhưng sự thật không phải như vậy. Sau vài tuần mẹ tôi trở về nhà.

Chúng tôi mừng rỡ vô tả, tưởng như đang mơ. Nhưng không, mẹ tôi đang có mặt giữa chúng tôi, sờ sờ rõ ràng bằng xương bằng thịt. Vậy là trật tự trong nhà trở lại bình thường. Mấy ngày sau chúng tôi mới kể cho mẹ nghe câu chuyện chúng tôi cùng nhau lần hạt mân côi vào mỗi buổi tối. Nghe xong, mẹ tôi cảm động nói:

- Chính các con đã cầu nguyện cho mẹ được khỏi bệnh. Và THIÊN CHÚA đã nhận lời các con cầu xin. Kể từ hôm nay, các con phải cảm tạ ngợi khen Chúa!

Lời mẹ dặn tôi không bao giờ quên. "Cảm tạ và ngợi khen Chúa" là điều mẹ tôi vẫn làm suốt cuộc đời mẹ, bằng trọn cuộc sống của mẹ. Mẹ tôi thường nói rất ít nhưng khuôn mặt rạng rỡ và đôi mắt tinh anh của mẹ nói và dạy cho chúng tôi rất nhiều điều. Bây giờ thì các hột của Tràng Chuối Mân Côi bằng gỗ đã trở nên đen hơn và bóng hơn.

... "Kính sợ THIÊN CHÚA đem lại vinh quang và tự hào, hân hoan và phấn khởi. Kính sợ THIÊN CHÚA khiến tâm hồn sung

sướng, cho con người được hoan hỷ mừng vui và an khang trường thọ. Ai kính sợ THIÊN CHÚA sẽ thấy cuộc đời kết thúc tốt đẹp, ngày lâm chung họ sẽ được hưởng phúc lành. Bước đầu của khôn ngoan là kính sợ THIÊN CHÚA, ngay từ lúc thành hình trong lòng mẹ, các tín hữu đã được ơn khôn ngoan. Nếu con mộ mến khôn ngoan, thì hãy tuân giữ các điều răn, và THIÊN CHÚA sẽ ban cho con ơn ấy. Vì lòng kính sợ THIÊN CHÚA là trường dạy khôn ngoan, và điều Người ưa thích là tín thành và nhân hậu” (Huấn Ca 1,11-14+26-27).

(Charles Lepetit, “MES AMIS LES PAUVRES”, Nouvelle Cité, Paris 1984, trang 106-109)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt